

תי להעלות את התיוה שספרו החדש שירי רים שיושבים העומד לצאת לאור, כולל שירים שהם ברובם רכים ובתוליים. בני גוד לספרי שיריו האחרונים, ויש בהם דמיון מסויים לשיריו הראשונים כמשורר צעיר. אבל דויד התחמק באלגנטיות מר הנושא תוך טענה שאין הוא יכול להשוות את שיריו לשום דבר, תוך ציון העובדה שאין לו כלום נגד זה לחזור מדי פעם אל הבתוליות.

עברנו לדבר על עניין המירוץ הגדול של המשורר. כפי שהוא מגדיר זאת הוא

מאת

לילי אבידן

„רץ כל הזמן עם הזמן ומשתדל להישאר חמיד בכערה העליונה.“ לטענתו הרי זה תדירות הגבוהה בתכערה העליונה גורמת לו לרוע כי האיטיות הרי יש בה חוסר רוגע.

הוא גילה לי בסוד שיש אנשים הסבורים שאני אלא מיסלצת, אחרי שאני חושפת דברים אינטימיים מחיינו המשותפים ומפרסמת אותם ברבים. אבל הוא האביר בן דמות היגון, מגן עלי בחירוף נפש (סוף-סוף הבנתי למה הוא מתאמן בקאראטה!).

הוא הסביר לי כי הוא סבור שמיטתו היא שדה מיונק מתאים לכוכבניות קולי-נוע, דוגמניות ועתונאיות מתחילות, וזו הרמז כלפי היה שקוף ביותר. על ספל קפה ועל מסיקה מתחנת-השידור של איי-בי נתן שאלתי אותו על המיונקים. מיונק מיונק, אבל מה עם יחסים עמוקים יותר עם מישהי?

דויד הרציץ, חזר אל תדמית המוכיח והמטיף ואמר: „אין שום דבר במעמקים. רק בגבהים יש. אבל אם מישהי רוצה להישאר בגבהים, או יותר נכון מסוגלת לכך, או שתישאר לה, אבל בלי תנאים אקסקלוסיביים.“ וכמי שזוכר לפתע בסיוט, הוסיף ואמר: „תארי לעצמך שתייתי מוצא את עצמי עם אשה בת 35. הרי אלה קרני מוות. אני בסך הכל מילווח קצרי-מועד.“ העותי ושאלתי: „מה גשנתה בחייך דויד, מאז נפרדנו?“

לילי ודויד אבידן כזוג נשוי

צות, הנה פסקויו של אבידן בענייני דויד מא:

על הכנסת: „אם מישהו היה תורם לי 250 אלף ל"י הייתי מקים סיעה ורץ לבחירות לכנסת. אבל רמת הכנסת היא באיזה שהוא מקום מתחת לכבודי ורצוני. אבל אני מוכן לקבל ראיות סותרות בנושא.“

על האושר: „אין לי שום שאיפה ל"אושר. האושר הוא הכושר לחיות ללא אושר. זו שאיפה פרימיטיבית לרצות ל"הגיע לנועם אינסופי. זה כמעט זהה לעצ"לות.“ (הוא מעיד כאן על עצמו שכשהיה ילד היה נועל נעל אחת. כשהיה מגיע ל"נעילת הנעל השניה היה השיעור הראשון בגמר. מצב זה הוא מגדיר כמצב של רוגע.)

על הנצח: הוא רוצה לחיות לנצח. אם אי-אפשר, אז לפחות לעבור בשלום את שנת 2000 כדי שיוכל לראות ולהיר"אית, כיוון שהוא מתאר לעצמו שיהיה כאן די מעניין אז.

על אורי אבנרי: „מעד מעידה פול"י טית כשהאשים אותי בהצתת העולם הזה, ושכבר הודה בטעותו, לא התנצלי. אבל הוא אינו מטריד אותי. בסך הכל טיפוס משעשע המוסיף רוח נעימה לאווירה ה"ישראלית. אולי יום אחד יתחילו להאזין לו. נראה מה יקרה אז.“

על המתכון לחיים אבידניים מושלמים: „העישון, האכילה, שיגרת-חיי-הנישואין, הביטחון הסוציאלי, האושר האישי והמדיני והרוגע הביתי — כל אלה מקפיצים זיקנה בטרם עת. לכן יש לצום יומיים בשבוע, לקפוץ אל תוך שלוש מ"י טות בשבוע, לעשות קצת ספורט, שיעורי קאראטה, ולהפסיק לעשן.“ על בטוח שזה מאריך את החיים בעשר או 15 שנים.

עד כאן נאום אבידן. או זהו. הייתי מוכרחה לעשות את זה, ולוא רק שתכירו מי זה האיש שעליו אני מספרת בזכרונותי. היה נפלא לחיות יחד איתכם את הפגישה המחודשת שלי עם דויד. זה גם יקל עלי לספר לכם בשבוע הבא את סיפור הפרידה והגירושין.

איכשהו הגענו מכאן לדיונים עמוקים על גברים ונשים, על אופנה גברית ועל השעה הקרבה להגיע בה תוקם התנועה לשיחרור הגבר. ועלה בדעתי שאולי בסך הכל האיש הזה שונא נשים. „חס וחלילה“, נחרד אבידן לרעיון. „אינני שונא נשים. אני בסך הכל שונא אמהות. אם מישהי רוצה ללדת — אז לא אצלי.“ ונוכחתי בחתולה אחת שכנראה מאשימה את דויד באבהות נסתרת שתמיד היא מנסה, לדאבון ליבו, להמליט את ולדותיה על מרפסת ביתו, והוא כידוע שונא אמהות. ומה בקשר לאמא שלו?

„עם הורים“, דברי דויד אבידן, „יש לקיים רק יחסים דיפלומטיים אחרי ש" מגיעים לגיל 16. גם יחסים כלכליים אפשריים. בסך הכל הורים הם מיטען חורג ומיותר.“

„אני יודע“, השיב דויד, „אני משתנה כל הזמן. אבל מבחינה טכנית אף אחת אינה גרה איתי עוד ובכלל אינני יוצר עוד קירבה הרגלית.“

שלוש מיטות לשבוע

אין לי כוח יותר ואני חשה שאני גם מלאה אותכם קצת, אז, לשם התימ"ר

אבידן: פגישה מחודשת

לילי אבידן בלי דויד

* אורי אבנרי לא האשים את דויד אבידן. אחרי ההצתה, הגיש למישטרה, על-יפי בקשתה, רשימה של אנשים שהש" מיעו לאחרונה טינה נגד העיתון, ושמו של אבידן נכלל ברשימה זו. משום כך הוא נחקר על-ידי המישטרה שלא מצאה שום מקום לחשוד בו. אבנרי מתנצל ברצון.